

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 44.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874499472.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

- Der er Poesi og Billedrigdom i alt, hvad den Mand siger, sagde Cecilie ved sig selv. Præsten læste i hendes beundrende Blik, i hvad Retning hendes Tanke gik, og klappede begge hendes Kinder med sine varme, buttede Hænder. Under en Pavse, der opstod, saa' han et Øjeblik hen for sig, som han vilde fange noget, han havde glemmt, alt medens hans Hænder vedblev at bestryge Cecilies Ansigt. Endelig sagde han: Hvad De før fortalte mig, kære Frue, om Deres ensomme Timers Henrykkelse, interesserede mig i høj Grad. Ja visselig er det Tegn paa, at De er berørt af Naaden, at De med Magt drives til at leve med hine hellige Skikkelser. Den Mand - og her pegede han paa Gorreggios SebastiansMadonna - der har malet dette Billede, men ogsaa paa inderlig Maade har levet sammen med de Væsener med sin Pensel, ja han maa have haft en aandig glødende Elskov til den Kvindeskikkelse, han har fremstillet i Forklarelsens Himmellys; han maa mystisk have hvilet ved hendes Hjerte og være bleven gennemsitret af Salighedens Skælven, ligesom Sebastian, der staar bundet til Træet, det vil sige fængslet i Endeligheden med Legemet, medens Sjælen favner Guddomsskikkelsen hisset oppe. Det har været de udvalgte Aanders: kristelige Digteres og Kunstneres Velsignelse, i Ord, Former og Farver at have kunnet fremstille deres lønlige Henrykkelser og derved befri sig for deres altbetagende Magt. De Mennesker, der har den indre Kunstnernatur, uden at eje Udtryksmidlerne, staar Fare for, at den mystiske indre Billedverden bliver stærkere, end deres Væsen kan bære det, thi Legemet kan, trods Sjælens Higen opad, jo ikke komme bort fra Jorden, før Døden bryder Baandet mellem dem, og Sjælen faar Vinger til at flyve op mod sit Hjem, Lysets Sfære, hvorefter den saa inderlig længes i sin Udlændigheds Stand. Men den Følelse i vort Bryst, den stærkeste Trang i Livet og Betingelsen for dets Vedvaren fra Slægt til Slægt, Kærligheden, *den* ejer ethvert Menneske Muligheden til. En hedensk Vismand, en af dem, som var opfyldt af det spredte Gudsord, der ogsaa virkede paa den forkristelige Tids store Aander, har skildret Elskoven som Barn af den himmelske Idéfyldte og den jordiske Trang. Kærligheden er paa én Gang vort evige og vort jordiske Væsens højeste Udtryk. Elskoven bliver - og det ikke mindst hos en troende Kvinde - Baandet mellem Himlen og Jorden; i den nyder hun den højeste jordiske Salighed, Pantet paa 45 den himmelske. Lær at elske, og det vil De lære, det kender jeg Dem nok til at kunne forudsige, saa vil Deres Henrykkelser faa Stof at mætte sig med. De vil leve i Himlen og dog paa Jorden.